

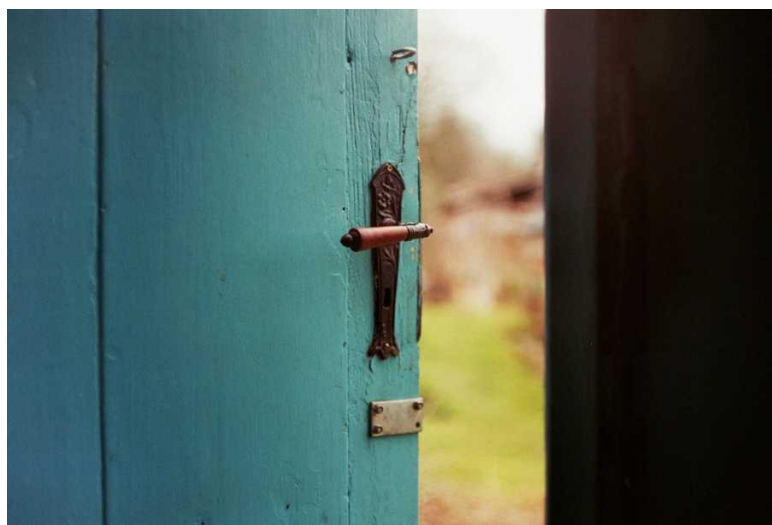
Mit vársz el magadtól és mástól?

Gratulálok a téma ötletgazdájának, nagyon jó a felvetett téma, ki is fejtem a gondolataimat, fogadjátok őszinte szeretettel!

Szomorúsággal tölt el az, hogy ilyen romlott világot élünk, melyben sajnos szinte majdnem minden vagyonos ember úgy tett szert arra,

lelki épségéről, őszinte vagyok hozzá, ő ugyanúgy viselkedjen velem szemben. Nem kérek semmi mást, azt kapjam, amit én adok! Viszont számtalanszor jártam úgy, hogy homlokegyenest az ellenkezőjét kaptam annak, amit adtam. Számtalanszor át lettem verve, ki lettem használva, de ezek után sem bántam rosszul az illetővel. Igaz, nem esett jól a csalódás, de a Jóisten mindig segített, és adott erőt az egész dolog feldolgozásához.

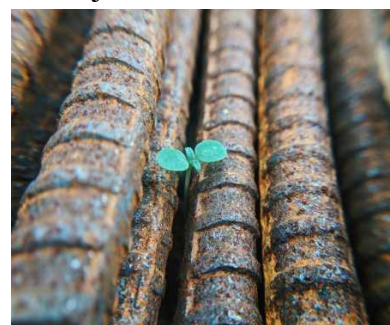
Imádkozom azért, hogy közösen, együttes erővel tiporjuk el a Sátánt, győzzük le a rosszat és teremtsünk szeretetet, békességet minden embernek ezen a szent földön, melyet a szerető Jóisten ajándékozott nekünk.

Magamtól a következőket várom el: Legfontosabb dolog részemről a becsület, az őszinteség, a segítőkészség. Az életben egy nagy kincsünk van, az pedig a becsület! Lehet nekünk rengeteg pénzünk, ékszerünk, stb., de mit érünk vele, ha nincs becsületünk? Amit nem becsületes úton szerzünk meg, az nem ér semmit, ugyanis a bűnös úton megszerzett vagyon nem vagyon, és mondhatjuk mi azt, hogy ez a miénk, mikor ez merőben nem igaz! A lopással, csalással megszerzett vagyon valójában egy szerencsétlen és kihasznált embertársunké.

amije van, hogy valakit becsapott és kihasznált, nem gondolva bele abba, hogy milyen szomorú és nehéz élet vár arra, aki be lett csapva, meg lett lopva Számtalanszor látunk olyat, hogy az idős, nyugdíjas emberek esnek ezen dolgoknak áldozatul. De miért kell ezt tenni bárkivel is? Mindez azért van, mert az, aki ilyen dolgot tesz, az ellene fordul Istennek, és a Sátánt szolgálja.

Rátérek kicsit a téma második felére is. Azt várom el mástól, hogy ugyanúgy álljon hozzám, ahogyan én álllok hozzá! Ha én odafigyelek rá, gondoskodom a testi,

Egy gondolattal zárnám ezen szerzeményemet: „Gyűlöld a rosszat, de ne fizess rosszal a rosszért!”

Red Fox

Februári imaszándékunk:

A világ sötét, Uram. Ám Te fényt hozol bele. Világosságot minden időben beragyogja az életem. Legyen bár sötétség, vagy legyen minden nehéz, ha kérem és elhiszem, Te ott leszel velem. Nincs más dolgom, mint hinni. Hinni Tebenned, elfogadni léted, nem a világtól várni a megváltást, hanem egyedül Tőled. Mindenem feladom Érted, hogy többé ne én, de Te vezesd egész életem. Legyél Te az első, legyél Te a trónon! Kérlek fossz meg ábrándos királyságomtól, hiszen az egyedüli király Te vagy. Engedd, hogy én magam tegyem drága szent fejedre a koronát. És végül engedd, hogy ott térdepeljek előtted, míg kezéd értem nem nyúl, míg fel nem emel, hogy előtted állhassak. **Ámen**

Lenhardt Mihály: Keressetek meg!

Esténként írogatok,
Napközben szótlan hallgatók,
Figyelek csendes-botorul,
Talán valami megérint.
Zajosan, igazul.

Vagy lopózik lábujjhegyen,
Halkan, csendesen.
Ki akar törni belőlem
Ami odabent lakozik.
Vagy odakint.
Észrevétlen megbúvik,
Láthatatlan rejteken.

Ha a tudatom mélyén rejtőzik,
Onnan előcsalogatom.
De érzékeim megcsalhatnak,
Szemeim süketen, füleim vakon,
Világtalanul tapogatózom.

Hiába a Nap fénylő aranya,
Vagy a Hold ragyogó ezüstje,
A Szél hiába mesél nekem,
Mindez megbúvik észrevétlen,
Egy láthatatlan rejteken.
De elég egy felhőjáték
Egy pocsolya tükrében,
Ahol az égbolt
Délbábként magamutogat.

Jön egy érzés,
S akkor rámszakad.
Villámcsapás, mennydörgés...
Belereszket a lelkem,
Repül a toll a kezemben.
Majd megakad...
Elkezd érlelődni bennem,

Lábujjhegyen, csendes-botorul.
És valami megpendül...
Mint forrásban lévő víz
Zubog, s kitör.
És a toll újra repül,
Zajosan, igazul.

Lehetetlen mindent leírni,
Ami valahol lakozik,
Odabent, vagy odakint,
Mert akkor a lélek
Kettétörik, kiürül.
Ennyit tudok rátok hagyni.
Talán majd megérint
Valakit, örökölni.

És ha valamit elfeledtem,
Mert megbúvott észrevétlen,
Egy láthatatlan rejteken,
Keressetek meg...
Egy másik életben.

Lenhardt Mihály: Fakockák

Voltam már magaslaton,
Sok örömben volt részem,
Ahol körbenéztem.
Máig csodálkozom,
Mert nem volt könnyű felérni,
Minden lépésért meg kellett harcolni.

Voltak, kik segítettek,
Voltak, kik kinevettek,
Voltak, kik visszalöktek.
Akikre számítottam,
Elsőként fordítottak fejet.
Akiiktől nem is vártam,
Ők nyújtottak segítő kezét.

Voltam iszonyú mélyponton,
Szinte eszem veszejtettem.
A felfelé vezető utat
Mindennél többre értékelem.
Mert azért küzdeni kell.
Magammal, mindenkivel.

Ma már csak építkezek,
A fakockákat egymásra rakom.
A régmúltban megmerítkezek,
És dalban mondom el:
örömöm, s bánatom.

Lenhardt Mihály

Isten irgalmából

A szent az, ami felette áll a dolgoknak. Felette áll az én tetszésemnek vagy nemtetszésemnek. A szentség világi értelemben sérthetetlen erkölcsi értékeket (szabadság, méltóság) vagy rendkívül értékes, különleges pillanatok is jelölhet. Az értékeket illetően fájóan megállapíthatjuk, hogy ezek mégis sérthetőek, pedig szentek, felette állnak mindennek, mindenki tiszteli ezeket.

A Gyűrűk Ura végső csatájában a vezér egyszer csak megálljt parancsol: „Álljatok meg és várjatok, mert ez a Végzet ideje!”

Szent az, ami sérthetetlen. Ady írja a Hunn, új legendában: „Mit bánom én, hogy Goethe hogy csinálja, /Hogy tempóz Arany s Petőfi hogy istenül.” Éppen Ady korában volt Petőfi szent és sérthetetlen. Róla negatív kritikát megfogalmazni felért egy emberiségellenes bűntettel. Pedig ő is csak ember. Ahogy – hitem szerint – a szentek is.

A szent emberek azok, akik eljutottak a mennybe. Hogy szentté vannak-e avatva, nekik szerintem édesmindegy. Nekem, nekünk fontos, hogy az Egyház olyan embereket állít példaként eléünk, akik szentek, de nem sérthetetlenek. Szent, nagy kezdőbetűvel, Ami és Aki tényleg sérthetetlen. Sajnos manapság egyre többet látjuk, hogy a szent és profán összemosódik, a templom kikerül a „szentség” alól és koncertterem lesz. Kolléganőim – és ezért én is – szoktak nézni olyan műsorokat, ahol extrém lakásokat hoznak létre. Például katedrálisból. Szerintem a szentélyben azért van a szent szó, hogy ne lépjen oda zenekar, kórus, és ne legyen ott zuhanyzó.

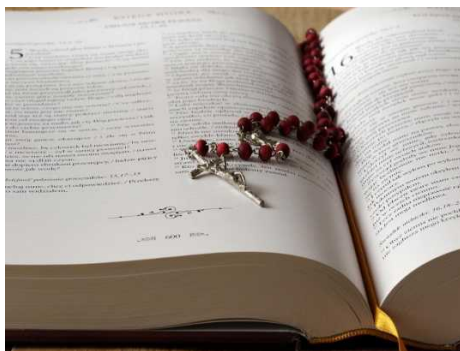
Szent Pál az Egyház tagjait hívja szenteknek, válogatás nélkül mindazokat, akik meg vannak hívva az életszentségre. Főleg az ősegyház korából meg a középkorból örököltünk olyan szenteket, akik nagyon jól mutatnak üvegablakon meg freskón, de a való élethez semmi közük. Hozzám közelebb

állnak azok a szentek, akikről tudom, hogy itt-ott gyengék voltak. Pl. Szent Ágoston törvénytelen gyerekekkel, Remete Szent Antal kibíratatlan jellemmel, Szent Carlo Acutis az édességekkel és még sorolhatnám. A hibázás teszi őket is, minket is emberré. Szentté a beismerés és küzdés tesz. És lehet, hogy a 3000. próbálkozás után egyszer sikerül ellenállni a kísértésnek.

Nagyon szeretem Porres Szent Márton képét. A szenteket a rá jel-

lemző attribútummal azonosítjuk be, ami többségében a kivégzésükkel kapcsolatos, mint pl. fűrész, saját bőre, kard, kereszt... de pl. Szent Márton attribútuma a seprű. Mulatt (néger és spanyol szülők) lévén nem lehetett a társadalom teljes jogú tagja, mégis a mindennapi teendőkké szentté vált. Boldog Armella portás volt, Sienai Szent Katalin analfabéta.

Mi kell még a szentséghez? Keresztelő Szent János szerint elég az üdvösséghez az, ha tisztességesen élünk és tesszük a dolgunkat. Persze nem olyan könnyű a hétköznapiakban lelkiismeretesen helytállni, de nem lehetetlen és elérhető.

Én biztos vagyok a saját üdvösségem felől. No, nem azért, mert annyira kiváló vagyok, hanem azért, mert annyian imádkoznak értem. Isten még a legapróbb kérésünket is meghallgatja, hogyan ne figyelne ennyi emberre? Ez engem is motivál, hogy törekedjem jobb emberré válni. Szent Jakab azt írja: „Igen hathatós az igaz ember buzgó könyörgése.” (Jak 5,16b) Vágyom ezt elérni, hogy az én könyörgésem is hathatós legyen.

Világi hívőként egy szerzetesrendhez tartozom, ünnepélyes elköteleződéskor megkérdezik a jelölttől, hogy mit kér. A válasz: Isten irgalmát és a tiéteket. És valóban, e nélkül a kettő nélkül nem tudunk élni. Mindannyian vétkezünk és nélkülözzük Isten dicsőségét (vö. Róm 3,23), akkor se leszünk automatikusan szentebbek, ha szorosabb kötelék fűz valakihez/valakikhez. De bármi történet is, a testvéreim testvéreim maradnak, az igen-nel közösségbe kerülök a régmúlt szerzetesekkel és a jövőbeniekkel is, akik irgalmát megkaptam, s akik felé én fordulhatok irgalommal.

Egy történet szerint egy férfi meghal, és feljut a mennyországba, de Szent Péter csak azzal a feltétellel engedi be, hogy összegyűjt 100 pontot. A férfi elkezd sorolni a tetteit: - Vasárnap misére jártam, időnként gyóntam. – Oké, 1 pont. – Mindig dobtam a perselybe, fizettem az egyházi adót. – Nagyon jó, fél pont! – Ööö... egyszer mentettem egy macskát. – Még fél pont! Emberünk elkezd izzadni, vakargatja a fejét. – Mégis hogyan lehet bejutni? ...talán Isten irgalmából? – 98 pont, mehatsz!

Réka

Kik a szentek és mi közünk hozzájuk?

A szent szónak többértelmű jelentése van.

Vallási szempontból azokat tartjuk szentnek, akik különösen közel álltak Istenhez, példás életet éltek és haláluk után is közbenjárnak az emberekért. Őket pl. a katolikus egyház előbb boldoggá, majd szentté avatta. Álljunk is itt meg egy szóra! Régen főleg papokat, szerzeteseket, néha apácákat avattak szentté.

Talán az egyik legismertebb közülük az albán származású Teréz anya, aki India utcáiról szedte fel a haldoklókat és ápolta őket méltósággal. Sok bölcs mondása van, de az egyik kedvencem valahogy így hangzott: kérdezték tőle, hogy minek csinálja, hiszen reménytelen a dolog, milliók hevernek hajléktalanként, éhezve, betegen a köztereken. Azt válaszolta: ha erre gondolnék, bele sem kezdenék. De ha ennek az egy embernek a szemébe nézek, aki itt van előttem, s akin módomban áll segíteni, az minden fáradságot megér. Hát nézzük azt az egy embert, aki előttünk van éppen most, s sejtjük meg, hogy egy falat kenyérre, egy vigasztaló szóra, vagy csak egy csendes melléülésre vágyik!

Nagy öröömre avattak már szentté házaspárokat is, akik közül nekem a legkedvesebbek Luigi és Maria Quattrocchi (ne pró-

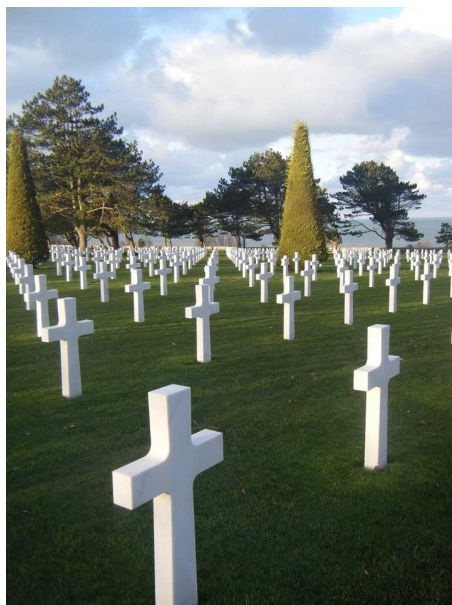
báld kimondani!), egy négy gyermekes olasz házaspár, akik egész életükön át segítették a szegényeket és menekülteket bújtattak. Ez utóbbit különösen is becsülöm, hiszen ilyenkor az ember a saját bőrét is vásárra viszi azért, hogy a másikon segíthessen.

Carlo Acutist 2020-ban avatták boldoggá. Csak 15 évet élt, leukémiában halt meg, de mindvégig kitartóan hirdette Istent az interneten keresztül. No lám! Nem csak hülyeségekre lehet használni az internetet!

Szerencsére ma már számtalan hétköznapi ember is bekerül a sorba, akik a saját világi hivatásukban élve követendőek lehetnek mindannyiunk számára. Ilyen pl. a mélyen hívő Floribert Bwana Chui akit 2025-ben avattak boldoggá azért, mert kongói vámtisztiként elutasította a kenőpénzt, amikor a csempészek romlott rizst próbáltak behozni az országba. Úgy gondolta, hogy népe nem ehet egészségtelen ételt, szó sem lehet arról, hogy ő pénzt fogadjon el és beengedje az országba. A csempészek ezért megölték. Floribertől én a végletekig kitartó becsületességet tanultam.

Ami pedig a közbenjárást illeti, azt gondolom, hogy sokan vagyunk, akik már eltávozott rokonaink segítségét, imáját kérjük

nehéz perceinkben.

Hiszem, hogy mindenki lehet közbenjáró akár itt a földön, akár a túlvilágon. Nem kétlem, hogy a fent említettek, vagy más szentté avatott emberek hatásosan tudtak/tudnak imádkozni, ezért, ha közel áll hozzád valamelyikük, bátran beszéljess vele!

Világi értelemben a „szent” szót azokra használjuk, akik felé komoly elismerést, tiszteletet érünk. Vagy olyanokra, akik nagyon önzetlenek, szeretetteljesek, nemes lelkűek.

Kedved támadt szentté válni? Nekem igen. Ha nem is minden téren, de bizonyos területen – türelem, mosolygás, vigasztalás, adakozás, erőszakmentesség, kitartás, megbocsátás, segítőkészség, udvariasság stb. – lehetek példa mások előtt. Az is jó, hogy minden téren lehet folyamatosan fejlődni a börtönben is és kint a világban is. Egyik helyen sem könnyű jobbra lenni, de megéri. Nagyobb lesz a békesség bennem, a harmónia körülöttem, s szebb lesz ez a parányi helye a világnak, ahol élek! Sok sikert mindannyiunknak a szentté válás útján!

Szeretettel:

Gesztenye

Elvárásaink – rabság vagy mankó?

Elvárások. Sokan nagyon berzenkedve állunk hozzájuk, hiszen ki szereti azt, amikor azzal szembe-
besítik, hogy valamilyen elvárásnak nem felelt meg, elbukott. Nem szeretünk elbukni, megbotlani, hibázni – főleg, ha annak negatív következményei vannak. Gyakran reagálunk erre dühvel, haraggal, szégyennel – megannyi erőteljes érzélemmel, amit aztán teherként cipelünk tovább, és amelyek megnehezítik, hogy kapcsolódjunk egymással, Istennel – és sokszor önmagunkkal is. Az elvárásoknak azonban akár meg is felelhetünk – ilyenkor jönnek a pozitív érzelmek: öröm, magabiztosság, sikerélmény – bár ha nem vigyázunk, könnyen elbizakodottá is válhatunk, s ha elfelejtünk hálát adni a sikerért, vagy levetkőzzük alázatunkat, ismét szemben találhatjuk magunkat kapcsolódási nehézségekkel. Akadály vagy motiváció hát az elvárás?

Sokat forgattam magamban ezt a szót és figyeltem, hogy nekem vajon milyen elvárásaim vannak és kik felé? Mert legyünk őszinték: elvárásai mindenkinek vannak. Ha valakinek senki és semmi felé nincs elvárása, akkor vajon hogyan tájékozódik az élete útján, mi sarkallja fejlődésre, változásra, önvizsgálatra? Gondoljunk csak bele: már kisgyermekkorunkban ott vannak az elvárások, hiszen a csecsemő a szüleiére való ráutaltságában elvárja – még ha csak belső ösztönként is –, hogy megetessék, tisztába tegyék, szeretgessék és szeressék. Sőt! Mindezt megelőzve: hogy várják a megszületését. A szülők pedig elvárják, hogy majd

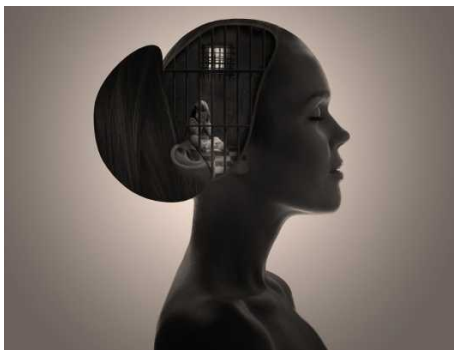
tanuljon meg járni, beszélni, legyen szobatiszta... Az elvárások végig kísérik minket életünk során.

A legtöbb fájdalom nem az elvárások létezéséből fakad, hanem abból, ha azok kimondatlanok, igazságtalanok, túlzók, elnyomók, ha nincsenek nyíltan kezelve, nem lehet róluk építő jelleggel kommunikálni, s ha nem társulnak kellő önismerettel. Sokszor saját magunkkal szemben is teljesíthetetlen elvárásokat támasztunk, mert nem ismerjük fel saját erősségeinket, gyengeségeinket, fizikai és szellemi korlátainkat. Gondoljunk csak bele: ha van egy álláshirdetés, amiben az elvárások egyértelműen meg vannak fogalmazva, én pedig ismerem a saját képességeimet, tapasztalataimat, könnyen fel tudom mérni, hogy van-e értelme megpályázni azt a pozíciót, van-e esélyem elnyerni. Ha az alapos belső vizsgálat alapján úgy döntök, hogy nem és nem pályázom meg, senki sem sérül. Az elvárás nyíltan volt elém tárva, én pedig fel tudtam mérni az esélyeim. Ehhez kell azonban az, hogy őszinte legyek önmagammal és ismerjem a saját korlátaimat is.

A világban jártamban azt a megfigyelést tettem, hogy sokszor hiányzik ez a tiszta és kendőzetlen szembenézés önmagunkkal. Hiszen valljuk be: ez nagyon fájdalmas tud lenni! Fáj felismernem, hogy valamire nem vagyok képes, amire mások igen, netán azt a képességet még irigylem is!

Nővérem nagyon szelíden tud másokkal beszélni, igazi érzelmi empátiával rendelkezik, míg én „csak” cselekvő empátiával. Ez őt igazán szerethetővé és gyámolítandóvá teszi. Az én abszolút elmentétem. Nehéz döntéseket azonban én tudok meghozni, neki ez okoz kihívást, így a kemény helyzetekbe, ahol a gyors és határozott döntésen van a hangsúly, cselekedni, nem pedig sajnálni, érzelmeket átvenni kell, oda engem „küldenek”. Sokáig küzdöttem a

magam felé emelt elvárással: legyenek olyan szelíd és könnyen szerethető, mint ő. Aztán teltek-múltak az évek, sok-sok krízis és önvizsgálat után rájöttem, hogy neki sem jobb, nekem sem rosszabb, csupán más. Ha mindketten meg tudjuk élni azt, akik vagyunk, önazonosan, akkor nem számítanak az ezzel kapcsolatos elvárások – se kifelé, se befelé.

Elengedhetetlenül fontos az önismeretünk és hogy kapcsolatban legyünk önmagunkkal. Ha ismerem magamat, megértem, hogy mire, miért úgy reagálok ahogy, akkor ezt más emberekkel való kapcsolataimban is tudom nyíltan kezelni, ami segíthet abban, hogy eldöntsük: tudunk egymáshoz kapcsolódni vagy sem? Tudunk egymás által fejlődni és önazonosságunkat megtartva változni vagy nem? Ha nem, akkor őszintén és éretten vállaljuk fel: ez a barátság, párkapcsolat, munkakapcsolat nem fog működni, vagy nem tud olyan mély lenni, mint amilyennek szeretnénk, elvárnánk. Őszintén, nyíltan. Mert nem az elvárásokkal van a baj, hanem ha olyan elvárást kell teljesítenem, amiről nem tudok, vagy a lényemmel annyira szembemegy, hogy alapértelmezetten is teljesíthetetlen, mégis számon kérik rajtam, én pedig elbukom és küzdhetek a szégyen és elutasítottság érzésével.

Önismeret, őszinteség, nyílt kommunikáció, képesség az elengedésre – ezek az én általános elvárásaim magammal és más emberekkel kapcsolatban.

Klára

Ima

Egyetlen jó Uram, kiben hiszek, és akit szeretek! Kiben hinnie kell mindenkinek, mert Te vagy az egy Istenünk, a mi igazságunk, reménységünk, a mi igaz életünk és igaz utunk! Te szeretsz minket és mi is Téged! Kérlek Istenem, sírva, könnyemet hullajtva kérlek Téged a fiatal gyerekekért, esedezem Hozzád, hogy szálljon a Te szereteted a bántalmazott, árván maradt, nélkülöző, kiközösített gyerekekre! Kérlek, nehogy rossz útra térjenek, vigyázd, óvd léptüket, a Te szeretetet járja át az elméjüket, a szívüket, az életüket, és vezesd őket a Te hajlékodba, nehogy rabságba kerüljenek! Szeretett Istenem, kérlek, nehogy rossz nevelőszülőhöz kerüljön egy is! Nehogy rossz nevelést kapjon egy is, kérlek, vigyázd, őrizd minden léptüket! Amelyik éhezett, az ne szűkölködjön, amelyik nem kapott elég odafigyelést, az kapjon, amelyik ki volt közösítve, azt vezesd kérlek a Te közösségedbe, és ne engedd ki onnan! Adj meg neki minden jót, mert tudom, hogy Te gondot viselsz minden gyermekedre! Tartsd őket a jó úton, igaz úton, és ne érje őket megkülönböztetés. De ha mégis éri, akkor is a szívüket óvd, jó Istenünk, hogy igazak maradjanak, és jó tanulók legyenek, és olyan vég-

zettségük legyen, amelyet szeretnének. A Te hatalmaságod védje a gyerekeket!

Kérlek uram, hogy óvd a levelezőtársamat és a családját, hogy ne érje őket semmi rossz, és óvd a Mécses minden tagját és a családjait!

Ferike

Hat év Istennel együtt csendességben

Hat év Istennel együtt csendességben, hogy mint Pál is mondta:

„Élek én, de már nem én élek, hanem Krisztus él énbenem!”

És, mint Feri bácsi fogalmazta:

„Isten nélkül lehet élni, de nem érdemes!”

Kaptam kérdéseket is, amiket alább megosztanék:

„MI AZ, AMIT MEG SZERETNÉL OSZTANI MÁSOK-KAL?”

Szeretem az Urat és Jézust. Azért, mert megváltott és mert nevemen szólított. Mert az övé vagyok! Ez mind meg van írva a Bibliában, de igaz is, mert pontosan ezt éltem/élem át! És még mást is...

„Hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről még nem tudsz!”

Erre azt tudom mondani, hogy: **„Szólj Uram, mert hallja a te szolgád!”**

MIÉRT, MI CÉLBÓL?

Szeretnék boldog embereket látni. Olyanokat, akik szeretik egymást!

„Arról ismeri majd fel mindenki, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretitek egymást.” illetve **„Ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeresétek egymást!”**

Ezek fantasztikus dolgok! Csoadás érzés ezt megélni és hirdetni más embertársainknak!

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványommá minden népeket!”

Tarzuszi Saul is megtette és én is így szeretnék cselekedni.

Arra vágyom, hogy a világ megismerje az Atyát és a Fiút! Mert szükségünk van rá. Arra, hogy minél többen megtudják: ki Ő?

„Keressétek először Isten országát és (...) megadatnak majd nektek.”

MIKOR HALLOTTÁL ELŐSZÖR ISTENRŐL, ILLETVE VOLT-E ISMERETED RÓLA?

Először a nagyszüleim meséltek róla. Sok-sok gyermektörténetet, mondát meséltek Istenről. Emlékszem, az iskolai időszakban kezdődött "ismeretségünk", amikor is (református családból származó gyerekként) 5 évig jártam egyházi iskolába.

Végül konfirmáltam az Ágostai és a Helvét hitvallásból, valamint a II. Bázeli hitvallásból. Pontosabban ezek összességéből, mert nyilván nem kellett mindet tudni...

Ezek voltak az alapok, mind ószövetségi, mind újszövetségi szinten. Ebből azóta azért sok meg is kopott, bánatomra.

Aztán később átkerültem a baptista gyülekezetbe, ami a sok nyers tanok után igazi megváltás volt! Ebben a gyülekezetben is volt tanítás, de inkább agapé féle, semmint kötelezettség. Sokat evangelizáltam az akkori ifis csapattal is, ez így kb. 8 év volt.

MI INDÍTOTT EL ARRÁ, HOGY KERESD AZ URAT:

Nos, mint a legtöbb fiataalt, en-

gem is hajtott a kíváncsiság, ami hol erősebb, hol gyengébb volt.

Kerestem Istent, de nem tudtam akkor még pontosan, hogy ki is Ő és mit akar velem. Az is lehet, hogy talán nem érdekelt igazán...

Amit fontos megjegyezni: A vallásban is ki lehet égni, velem is ez történt.

Eljött az idő (kb. 20-22 évesen), amikor otthagytam mindent azért, mert elegendő volt a megfelelési kényszerből és az elvárásokból! Hallani sem akartam se Istenről, se a róla beszélő emberekről.

HOGY HAT EGY ILYEN TÉVELYGÉS A CSALÁDRA?

Mindenki rendkívül türelmes volt velem, és várták a visszatérésem. Sok idő telt el, jó 15 év vagy talán több is.... Azt azért tudni kell, hogy a gyülekezet nem tolerálta sokáig a tévelygést! Így engem sem, elküldtek, és megszűntették a tagságomat. Időközben szüleimet is elvesztettem, akik elköltöztek az Úrhoz!

MIBŐL LESZ A CSEREBOGÁR?

Azt nem tudom, de mikor bekerültem a börtönbe, ott volt egy pillanat, amikor... - mint egy lélegzetéért kiáltó ember -, azt akartam, hogy az Úr beszéljen velem ott és akkor. 2021 februárjában, Állampusztán. Tudni akartam, mi történt közte és én köztem. Azt, hogy miért jutottam oda, ahol vagyok.

Gondoltam: *"Ugyan ki tudhatja ezt jobban bárki, mint ő? Őszintén..."* És ezzel kezdetét vette egy hosszú újra-ismerkedés.

5 és fél év volt a tanulás időszaka, de azt kell mondanom: csodálatos volt, mert én voltam az, aki akarta, aki engedelmes volt. Vágytam Isten szeretetére! A kegyelem ajándékára, az üdvösségre.

Az UCB kiadványok adták az alapokat, el is kezdtem rengeteget olvasni. Mint egy szivacs, úgy szívtam magamba a sok tudást arról, kicsoda Isten? Aztán 2022

augusztusában átkerültem Kis-kunhalasra, ahol találkoztam a KSZEB levelező szolgálattal. Judit és Ferenc testvérektől kaptam a sok-sok bátorítást. Feri bácsi kiadványai mintha csak az Úr nekem szóló személyes üzenetei lettek volna. Minden dolgot a helyükre tettek és minden értelmet nyert a sok évvel korábban megszerzett ismereteim tekintetében. Feri bácsinak is köszönhetően. És persze Judit kitartó levelezéseinek is, amiket velem elszenvedett :)

Fontos kiemelnem még, hogy G. József lelkész úr segítségével átkerültem az APAC vallási részlegre. Itt lehetőségem nyílt aktívan fejlődni lelkileg és a hitemet megerősíteni! Részt vehettem a börtöncursillon, és alkalmam nyílt felvenni a kapcsolatot a Mécses levelező szolgálatával, ahol Gabi (a szolgálat vezetője) és Erika levelezése is sokat jelentett.

Végül 2023 júliusában Kecskemétre kerültem, ahol sok-sok könyvet és tanítást kaptam!

Andrew Wommack, Kenneth E. Hagin, Elen G. White, Joyce Meyer

Ők azok az evangélisták, akik által megismertem mélységében is az Urat. Ezt az érzést nem tudom leírni, de ha kíváncsiak vagytok, szívesen mesélek róla: A mindenség Uráról, a Királyok királyá-

ról... mert megtisztelő érzés beszélni nagy nevééről és dolgairól.

Fizikálisan ugyan börtönben voltam, de a legdrágábbat meghagyta nekem: az életemet, amit Ő ajándékozott nekem, és végre már érzem, hogy vele élem az életem! Még bent is missziós munkára hívott el, hisz sokszor tudtomon kívül hirdetem az Evangéliumot. Megismertem Őt és még ma is sok dolgot tudok felfedezni nagyságáról és szeretetéről!

JAHVE- az Örökkévaló

RAFA - a gyógyító

ELOHIM - Isten

El SHADDAI - mindenható Isten

JIRE - a gondviselő

ADONAI - az Úr

KIVÉ FORMÁLT?

Meghívott, hogy vele közösen "vízre lépjek"!

Ez a dalszöveg kifejezi mindazt, ami Ő általa vagyok:

*"Meghívtál, hogy vízre lépjek,
hol Nélküled elsüllyedek.
Ebben megtalálalak Téged,
a mélységben megtart hitem.
Nagy Neved hívom én, és felnézek
a vizek fölé.
Ott látlak én, a lelkem Benned
megpihen.
Enyém vagy és én Tied.
A mélységnél nagyobb kegyelmed,
mely elvezet és tart engem.
Ha elbuknék és nagyon félnék,
Te nem hagysz el, nem inogsz
meg.
Lélek add, hogy Benned teljesen
megbízjak,
A vízen bátran Veled járjak, bár-
hová hívsz, menjek.
Vigyél tovább, mint a lábam tud-
na menni.
Taníts teljes hittel járni, jelenlé-
tedben élni.
Nagy Neved hívom én, és felnézek
a vizek fölé.
A lelkem Benned megpihen.
Enyém vagy és én Tiéd."*

Mindent köszönök nektek!

Jézus szeretetével, testvéretek az Úrban:

Sanyi

Isten a tanúm!

Amikor az ember gyerekkorától ki-be jár a börtönbe, előbb utóbb magától is rájön, hogy nem jó így tovább. Igen ám, de közben eltelik 30-35 év. Apránként lopásokért, rablásokért, csalásokért, drogokért ül ennyit az ember, mire rájön, hogy a kinti világban nincsen semmi, amit fel tudna mutatni. Nem tud hová menni, tele van adósságokkal stb. De idebent mindenki — tisztelet a kivételnek — arról mesél, hogy milyen menő volt odakint: BMW, arany, márkás ruha, jó csajok. Ahogy mondani szokták, mindenből a primőr kellett. Húst hússal evett. Mikor megjön a szabadulás, az arcára ráfagy a mosoly, és aggodalomra vált, mert hoppá, nincs hová mennie. „Dolgozni nem akarok, esetleg feketén, hogy tudjak mit enni. Mi lesz velem? Ha más nincs, lopok megint.”

Segítségkérés

Emlékszem, utolsó szabadulásomkor azt mondtam: soha többé nem kerülök vissza a börtönbe! Dolgozok majd és ha itt bent jó volt a zsíros kenyér, akkor kint is jó lesz. Elmentem hát segítséget kérni az önkormányzathoz, szabadulási, újrakezdési pénzért. Kiállítottak velem egy nyomtatványt és majd szólnak – mondták. Mentem a Munkaügyi Központba.

Első kérdés: hol dolgozott eddig és mennyi ideig, mi a szakmája, iskolai végzettsége – és közben már izzad az ember. Csókolom én hát csak börtönben dolgoztam és szakmát is ott kaptam, de a civil életben még nem dolgoztam. De hát maga 48 éves és nincs munkaviszonya? Hát igen, sajnos ez van. Jó, felírom. Ott is egy nyomtatvány, majd szólnak. De a zsebem üres, aludni hol fogok, éhes vagyok. Most mi lesz velem? És csak bolyongok a városban, faluban. De jó lenne, ha találnék egy pénztárcát. Jönnek a gondolatok, amit a bennünk ragadt kis ördög súg a vállunkon ülve. Rabold ki, lopd el, törjél be, pénz kell! De visszakerülök a börtönbe – mondom magamban. Tuti, hogy nem fognak el, hiszen nem lát senki. Összejött! Kérek egy brassóit uborkával, egy sört és egy felest. Csókolom egy Nike cipőt és melegítőt legyen szíves..... Köszönöm.

Visszatérés

Az önkormányzatra már új ruhában megyek a 2500 Ft – os gyorssegélyért. Ó, nem kellett volna, ha csak ennyi. A munkanélküliségben is új ruhában tekintenek meg. „Nincs munka, sajnálom, majd értesítjük egy – két hónapon belül. Addig kitartást kívánok.” Hol érdekel? Elmegyek este, látam egy tuti dolgot, megcsinálom. Háromszáz-, négyszáz-, ötszáz-, hatszázezer forint. Sikerült, ez az! Albérletet kell kivennem. Kaució megvan, oké, hűtő tele. Király vagyok! Hol kell nekem ezeknek a segítségével, mikor magamtól is talpra állok. Kik ezek? Majd én megmutatom, hogy kell ezt csinálni. A kocsmában láttam, hogy a csávónál mennyi pénz van. Hogy szerezzem meg? Kirabolom, úgysem látja az arcomat, okos vagyok én! Durr-durr, 1,5 millió forint. Soha nem volt ennyim, de most el kell tűnnöm. De hová menjek?

Gondok-problémák

Mit is írtam? Nem lát senki? Mindig mindenki lát, csak mi

hisszük azt, hogy nem. Ezért vannak ezek az évek, mert azt hittük, hogy jó minden. A börtön általában véve olyan komoly, hogy mindig dolgozni akar az ember. Akkor kint miért nem dolgozunk?

Mi vezetett odáig, hogy ez megtörténjen? Megfigyeltem, hogy sok ember – köztük én is – a családjában keresi a bajt. Mert téged így neveltek, téged úgy neveltek, jó hátered nem volt. Mindig a másikon keressük az okokat. Pedig, ha nem is végeztünk komoly iskolákat, nem tudunk írni-olvasni, később teszünk-e ezért, hogy megtanuljunk? Mindenki külföldön akar dolgozni, mert ott sok ezer eurót adnak. De mit teszel, teszünk azért, hogy ez sikerüljön? Még arra sem vagyunk hajlandók, hogy megtanuljunk egy nyelvet. Nem baj, minek? Úgyis lesz, aki beszél, én csak dolgozok, aztán kész. Minek tanuljak? Olyan könnyen és lazán fogunk fel dolgozni, csak akkor látjuk be mekkora hiba volt, mikor már elszálltak az évek. Utána meg jajgatunk, hogy jaj, mi lesz velünk? Ugyanott tartunk, mint az első szabadulásnál, csak annyi a különbség, hogy eltelt 30 év! Még mindig olyanokat mondunk, hogy nyugi, jó lesz minden. De hogyan? Majd kifogok egy gazdag nőt és ő eltart?

Nem jó sehogy

Meg kell változnom valahogyan? De hogyan kezdjem? Ki fog segíteni? Ezek a költői kérdések kísérik végig az életünket. Az első tanulság nem volt elég, mindig, hogy kettő, öt, vagy tíz évet ült az ember. Már szinte eldől, hogy – tisztelet a kb. 30 %-os kivételnek – a vége: börtön. Változtatni az életvitelünkön akkor, amikor megtetszett ez a pénzkeresési mód, ami a bűnből van, nagyon nehéz. Megbélyegezve az első büntetés után még talán el tudjuk kerülni azt, hogy többé ne kerüljünk vissza.

De ehhez kökemény türelem, kitartás, önmegtartóztatás kell. Egyedül talpra állni a semmiből. Idebent elfogadjuk a szabályokat, parancsokat, utasításokat, viszont azt mondjuk, ha kint lennénk biztos nem mondaná meg senki mit csináljak. A kinti életben miért nem próbáltuk, próbáljuk meg elfogadni a szabályokat? Ha van mellettünk olyan család, barát, esetleg segítség, vajon miért nem hallgatunk rájuk? Hinni másban, még akkor is, ha becsaptak, átvertek. De mi hányszor csináltunk ilyent, hogy ahol enni adtak, azt loptuk meg, raboltuk ki, ártottunk nekik. Akkor mit is akarunk az életben? Dúsgazdagnak lenni és szórni a pénzt, később a családukat is otthagyni, mert nekem nem

jó, hogy le vagyok kötve és felelősség hárul rám. Nem, én inkább élelem az életem és költöm egyedül a pénzt, ami előbb – utóbb a börtönbe visz. Ilyenkor jön megint az, hogy kit hívjak fel, kinek írjak, ki segít idebent?

Mikor visszakerül az ember, a rendőrségi fogdán nem győző könyörögni az Istennek, hogy esküszöm csak engedjenek ki, 72 óra alatt eltűnök, többet soha... és így tovább. Minden jár az ember eszébe: nem fogják bebizonyítani, hiszen ez sem látta, az sem látta... De jön a hideg zuhany, visszaeső bűnelkövető: 7,10, 30, akárhány éves ítélet! De hogyan hát? Igen, hát. Mindenre gondolunk és még akkor is csak nézünk, mint a sült hal, mikor az ítélet indoklásánál elmondják mit, mikor és hogyan csináltunk.

Arculcsapás

A zárkán töprengve csak azon gondolkodunk, hogy soha nem telik el ez az idő. És újra ki-ejtjük a szánkon: Uramisten, mikor telik már le! Majd szépen lassan kezdődik megint minden előről. Munkába állítás, Istentisztelet, szabályok stb. Megint jönnek a nagy tervek, ilyen jó lesz, olyan jó lesz. Nem azon jár az eszünk, hogy miért kell eltelnie sok – sok évnek ahhoz, hogy az ember rájőjön, hogy nem jó valami. Azt csípek amikor vagányan mondja valaki: tesóm én már leültem 20 évet lopásokért. Nagyszerű! Akkor talán nem vagy jó a lopásban, valami másban kellene gondolkodnod, nem? Mióta Szegeden vagyok sokan szabadultak mellőlem, de van olyan, akit harmadnap már a felszerelési raktárnál láttam, a többieket 1 – 2 hónapon belül. Egyiküket megkérdeztem: mi ez a két hónap alatti visszakerülés? Vagányan elkezdte mondani, hogy mi mindent csinált, ilyen jól még soha nem ment neki. Mire én: de miért hoztak be? „Ja! Azt mondják, hogy kiraboltam egy öregasszonyt, állítólag letéptem a táskáját, de nem én voltam.” 10 év.

Remény

Egy embert viszont tudok, aki ennyi évről szabadult és büszkén mondhatom, hogy sikerült neki minden, ami a normál élethez tartozik. Munka, egy hitben élő felelőség – igen, felelőség! – és betartott

ígéret Isten felé. Én úgy gondolom, mindenkinek intő példa kell legyen, hogy nem szégyen a vallás. Csodálatos dolgokat fedez fel az ember a Bibliával való találkozás során. Az ő imádsága meghallgattatott, szabadulásakor ígéretéhez híven bement a börtön, így teljesen megtisztulva új életet kezdett az Urat követve. Becsületesen dolgozott, várt türelmesen, nem lopott, a Tízparancsot betartotta és kapott az Úrtól egy vallásos feleséget. Most egy gyönyörű családot alapítva halad tovább az életben követve Istent. Sok sikert kívánok Sanyinak, aki megmutatta, hogy igen, lehet változni és van értelme tanulni, szakmát szerezni, nyelvet tanulni, még ha nehéz is. Meg kell próbálni, mert máskülönben börtön a vége. Ami a legfontosabb pedig az az Isten szeretete! Ha követjük, akkor teljesíti kérésünket, csak hinni kell benne.

Számomra a Mécsesen keresztül érkezett meg az Isten-ismeret. Amikor három évvel ezelőtt először mehettem a találkozóra mély gödörben voltam. Két haláleset vezetett fel a kápolnába. Beléptem

és minden pánik, depresszió, rossz érzés elszállt belőlem. Az igazság székének hívom azt, amit a képernyő elé rakunk, s amire rá kell ülni. Az első perctől kezdve éreztem, hogy ez az a hely és ezek azok az emberek, akiknek soha, de soha nem fogok hazudni. Őszinte leszek velük, s ez az érzés nem csökkent, hanem ezerszer erősebb lett. Boldog vagyok minden egyes percben, amit velük tölthetek. Olyan erőt adnak, amely egyik hónaptól a másikig feltölt energiával. Megmutatták, hogy mi a jó és mi a rossz. Nagyon sokat jelent nekem a Mécses minden egyes tagja! Nekik köszönhetem, hogy ma nincsenek rossz gondolataim, ehelyett imádkozom, írok, olvasok, tanulok és meg tudom becsülni a dolgokat és az életet még itt a

vastag rothadó falak mögött is. Köszönöm!

A levelezőtársam már nem csak barát, hanem anyuka! Nagyon hálás vagyok, hogy a keresztút hatodik állomásánál egymásra találunk. Egy olyan csodálatos emberről beszélünk, aki szörnyű betegségekben ment keresztül, aki egy focicsapatnyi unoka mellett hoztam hasonló embereknek mutatja meg, hogy igenis lehet változni. Aki komolyan veszi Istent és a levelezőtársát, az olyan változásokon fog keresztül menni, hogy le tud tenni mindent, ami káros: nem fog csúnyán beszélni, ellenségeskedni, irigykedni. S ami a lényeg: felismeri mekkora bűnt követett el és őszintén megbánja. Függetlenül a körülményektől normális életet él a börtönben. Igen, a börtönben!

Olyan elfoglaltságokat csinál, mint a levélírás, olvasás, rajzolás. Még ha gyerekesek is a rajzok, de a szívem szeretetével készítem. Több, mint 40 évem van, de amikor írom ezeket a sorokat, boldog vagyok. Kívánom, hogy mindenki ilyen csodálatos lexikális tudással rendelkező embert, hitbeli társat, barátot, vagy mint én, anyukát kapjon az Úrtól! Köszönöm szépen anyuka!

Végül pedig egy záró gondolat. Első Korinthusi levél 16. fejezet, 13. vers: „*Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek! Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!*”

Amen.

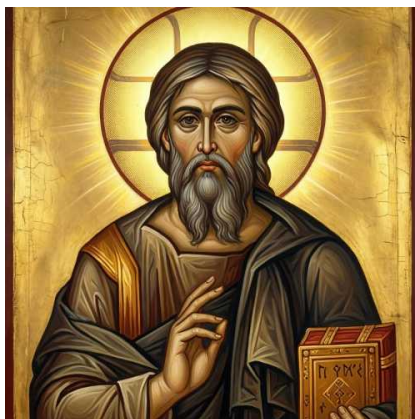
Sz. Olivér

A szent

Ki a szent, és egyáltalán mit jelent a szó? A tökéletességet értve az Isten Szentje Krisztus. Ám a Szentírás szentnek mondja, ami vagy aki Isten számára van elkülönítve, másképp fogalmazva, ami az Istené, az szent. Régen az Ószövetség idején voltak a szent sáornak, később a templomnak olyan eszközei, amit közönséges célokra nem lehetett használni. Például az istentiszteleti áldozat folyamán használt edényeket csak arra a célra használhatták, ami az áldozat rendjében meghatározott. Tehát nem vihették haza mondjuk pörköltöt főzni benne a családnak, mert az az edény szent, tehát Isten számára elkülönített volt.

Az Újszövetség az Úr Jézus Krisztusba vetett hit által megtért embert szentnek nevezi. Tehát nem a magunké vagyunk, hanem Istené. A szent azt jelenti, hogy a világtól elválasztott, Isten számára elkülönített, megszentelt ember. Istentől van mindez, az Ő jelenléte tesz szentté, azaz az Ő jelenléte különít el a világtól. Természetesen az Isten gyermeke is e világban él, de a világ nem él benne, hanem benne Krisztus él. „*Akié a*

Fiú, azé az élet...” (1 János 5,12) Mindez nem a külsőségekben, hanem inkább a szívben jelenik meg. A hívő életéről az állítja a Biblia, hogy a testünk egy élő templom, amiben/akiben benne lakik az Isten. Isten az Ő beszéde, Igéje által tud az emberben lakozást venni. „*Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.*” (Zsoltárok 119,11) És beszédének teremtő ereje képes a hívő embert Isten számára elkülöníteni, megtartani.

Azt gondolom ez nem pusztán valami emberi erőlködés, aszkéta élet, hanem a Szentlélek által megelevenített Ige munkája, ami Isten természetéből fakadóan for-

málja és vezeti az embert a megszentelődés, tehát az Istennek átadott élet útján. Isten óv és int, hogy a hívő ne keveredjen bele a világ sötét, bűnös dolgaiba, se cselekedettel, se gondolatokkal, hanem az Úrhoz, nevesítve Isten tanításához igazodjon és maradjon szent, Isten számára elkülönített életben. Isten az övéit tudja használni akarata és tetszése szerint. Az ószövetségi „edény” példázatnál maradván, Pálról azt jelenti ki az Úr Jézus, hogy „választott edényem ő” (utalás: ApCsel 9,15)

Adj a Isten a te számodra, aki olvasod és az én számomra, aki írom, hogy Isten számára elkülönített, hitben szüntelen megújuló életben járjunk. Amennyiben még ez a reménység nem a tiéd, hívlak; kiálts az Úrhoz, és megtapasztalhatod az Isten oldalán fakadó áldásokat.

„*Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok?*” (1 Korinthus 6,19)

Szeretettel,

Boros Lajos

Sérülten, de áldottan!

A tűz pattogott a sötétben, a gyermekek szorosan egymáshoz bújva hallgatták az öreg Jákobot. Arcát a lángok fénye világította meg, tekintete távolba révedt, mintha újra ott lenne azon az éjjelen.

– Gyermekeim – kezdte rekedtes hangon –, elmondok most nektek egy titkot az életemből. Egy éjszakát, amely örökre megváltoztatott engem.

– Mesélj, nagyapó! – kiáltotta az egyik kislány csillogó szemekkel. – Olyat, amit senki más nem tud!

Jákob elmosolyodott. – Hát jó. Amikor testvérem, Ézsau felé indultam, nagyon féltem. Tudjátok, ifjúságomban sok rosszat tettem neki. Haragjától reszkettem. Ezért, azon az éjszakán, amikor egyedül maradtam a Jordán partján... – elhallgatott egy pillanatra, mintha a szívében újra megszorult volna a régi félelem.

– És féltél nagyon, nagyapó? – kérdezte egy kislány halkán, miközben közelebb húzódott.

– Igen, gyermekem, nagyon féltem. A múltam árnyai üldöztek. És akkor történt, hogy egy férfi

megjelent mellettem. Nem szólt semmit, de rám vetette magát, és birkózni kezdtünk.

A gyerekek szeme elkerekedett. – Te birkóztál vele egész éjjel?

– Úgy van. Test a test ellen, gyermekeim. De nem akármilyen férfi volt az! Olyan erő sugárzott belőle, amelyet emberben sosem láttam. Tudtam, hogy nem egyszerű emberrel küzdök, hanem Isten követével... vagy talán magával az Úrral.

– És te nem féltél tőle? – csodálkozott a legidősebb fiú.

– Félttem, nagyon is. De nem engedtem el. Még amikor megérintette a csípőmet, és az azonnal megsántult... akkor sem. Ő azt mondta: „Bocsáss el, mert feljött a

hajnal.” De én így feleltem: „Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem!”

A gyermekek tátott szájjal hallgatták. – És mit mondott neked?

Az öreg Jákob hangja elhelyült, szinte zengővé vált. – Azt mondta: „Nem Jákobnak hívnak többé, hanem Izráelnek. Mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.”

Egy pillanatra csend lett. A tűz ropogott, a szél susogott a fák között. A gyermekek érezték, hogy valami nagy titok hangzott el.

– Akkor te magával Istennel harcoltál? – suttogta az egyikük.

– Úgy van – felelte Jákob, és szeme megtelt könnyel. – És bár testem gyengébb lett, lelkem erősebb, mert áldást kaptam. Ezt soha ne feledjétek, gyermekeim: az igazi győzelem nem az erőből, hanem az Úr áldásából születik. Néha akkor, amikor már azt hiszitek, minden erőtök elfogyott.

A gyerekek összebújtak, és szívükbe vésték a szavakat, melyeket az öreg Jákob tűzfényben, reszeltő hangon mondott el nekik.

Kiss Sándor (Zakeus)

Kegyelem

A témakört meghallva késztest éreztem, és tollat ragadtam. Szép szó: KEGYELEM! Számomra gyűjtőfogalom, és minden, ami jó, beletartozik. Sokak számára jelenthet valami óriási nagy dolgot. Valójában a megbocsájtás, segítségnyújtás, elfogadás, útmutatás a tudatlannak, lehetőségek biztosítása más embereknek, de lehet állatoknak, növényeknek az élethez.

Kegyelmet gyakorolni emberi dolog. Szép, nemes dolog, ami simogatja a lelket, jó látni, tapasztalni, átélni az ilyen történéseket. Sokan átélnek ezeket, de sokan fel sem fogják, mekkora érték a mai világban, nem tudják értékelni a jót. Aki olyan fejlettségi szinten

van az élet bármely területén, hogy társadalmilag fontos értéket tudjon átadni, az már kegyelmet gyakorol embertársaira, segít, okít a jó ügy érdekében.

A kegyelem egy lehetőség, mindenkinek jár, és gyakorolni kell, amíg lehet, amíg lehetőségünk van rá. Említhetem az áldozatvállalást, amit nap mint nap hozunk a családjunkért, levelezőtársunkért, egy jó közösségért, hogy magunkhoz képest fejlőd-hessünk, tanulhassunk egymástól, megosszuk véleményünket, tapasztalatainkat. Ezek egytől egyig a kegyelemről, kegyességről szólnak számomra.

Én is tanulom a KEGYELEM-MESSÉGET, amikor lehetőségem

van gyakorlalom, próbálok jó emberré válni. Jó helyen vagyok, jó közösség vesz körül, jó mentorokkal, és ezek a Mécses tagok, levelezőpartnerek.

Köszönet mindenkinek, aki KEGYES hozzászólásokkal gyógyítja a lelkünket, fényt hoz a néha sötét, megragadt elmékbe. Példaértékű, amit képviseltek, hála nektek!

Szövevényes

Mondd, mit teszel?!

Mondd, mit teszel, ha nem lesz hely
Ha már két napja nem eszel?
Mondd, mit teszel, ha fojtogat a levegő
ha nem lesz erdő, se legelő?

Mondd, mit teszel, ha árad minden folyó
ha haldoklik az egyetlen földgolyó?
Mondd, mit teszel, ha nem lesz otthonod?
Nincs baj! Akkor is ezt mondod?

Mondd, mit teszel, ha csak egy marad
elveszed másoktól, vagy feláldozod magad?
Mondd, mit teszel most, hogy számonkért?
Megmondom én: felelsz minden tetteredért!!!

Macsinga Tamás

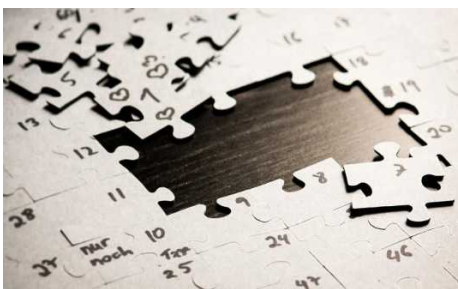
Az én elvárásaim

Ezen aztán lehet gondolkozni!

Kezdem magammal. Szerintem ez lehet a leghatékonyabb, ha elvárásról beszélünk, hiszen magamat tudom irányítani, „kezelni”, nem úgy, mint másokat. Ez persze csak szerencsés esetben van így, mert legyünk őszinték, önmagunk jó irányba terelése, jobbítása a világon a legnehezebb dolog. Hiszen magunknak nem hazudhatunk, nem mondhatjuk a rosszról, hogy jó, és ha mégis megtesszük, akkor már eredménytelenek vagyunk, zsákutcába jutottunk. Tehát figyelmesen, körültekintően kell magunkat nevelni.

Fontos, hogy ne akarjak többet elvárni magamtól, mint amennyit elbírok. Tisztában kell lennem a saját teherbírással, képességeimmel, ami nem azt jelenti, hogy azokat nem fejleszthetem. Sőt! Szerintem ez is hozzátartozik az önnevelésemhez, mert mi ez, ha nem az? Mondom, ez a legnehezebb a világon! Könnyű bárkinek odalökni egy-egy bíráló szót, megjegyzést tenni bármire. Lehet, hogy igazam van, de ha a másik

nem alkalmas annak megértésére, akkor nem is várhatom el tőle.

Micsoda gondolatok ezek!

Nem várhatom el egy másik embertől azt, ami számomra természetes? Bizony, nem! Sohasem tudhatom, ki, milyen háttérrel (gyermekkor, munkahelyi környezet, jelen családi állapot) rendelkezik, élete során milyen sérüléseket szenvedett el, és viseli annak hegeit, nyomait, következményeit. És ha véletlenül elmondaná nekem, vajon megérteném? Együtt tudnék vele érezni? Sajnos, egyáltalán nem biztos. Szerintem mindnyájan voltunk olyan helyzetben, hogy próbáltuk megérteni magunkat, helyzetünket másokkal, de valahogy éreztük, nem jártunk sikerrel. Magyarul: nem teljesült az elvárásunk. És akkor mi van?

Ugyan mit tehetünk? Tapasztalatból mondhatom: semmit.

Azt gondolom, az elvárásaink csak akkor fognak teljesülni, ha szeretettel közeledünk másokhoz, nem pedig az elvárásainkkal. Tudom, hogy a szeretet szó már nagyon is elcsépelet, de éppen azért, mert nagy szükségünk van rá. Hiszem és vallom, hogy szeretettel mindent elérünk. Persze nem azonnal, és nem is biztos, hogy megtapasztaljuk a sikert. Lehet, hogy csak más fogja „lelarni” a mi szeretetünk gyümölcsét, vagyis az elvárásának teljesülését. Ha pedig ezt tudom, akkor megnyugodhatok, hiszen NEM kell elvárom MOST semmit. Nem az a dolgom – senkivel, és magammal szemben sem, – hogy föltétlenül elvárjak. Szeretnem kell elsősorban magamat, hiszen mindnyájan szeretve vagyunk egy fölsőbb hatalom által.

A fentiekhez azért hozzá kell tennem: néhány hónap múlva leszek hatvankilenc éves. Fiatal koromban biztos nem írtam volna így. Akkor elvártam a szüleimtől,

hogyan helyesen szeressenek, az iskolában a tanáraimtól, hogy megértsenek, később a férjemtől, hogy úgy fogadjon el, amilyen vagyok, a gyerekeimtől pedig, hogy mindig jók és szófogadók legyenek. Sokat törtem a fejem azon, vajon miért csak most látok sok-sok dolgot tisztábban. Miért nem tudtam jobban élni az életemet? Ki tudja? Vannak dolgok, amiket majd csak odaát fogok megtudni. Addig vi-

szont igyekeztem kell úgy tennem, úgy növekednem, ahogy csak bírok, ahogy a képességeimből, a szeretetemből telik, mert különben értelmetlenül élem öreg napjaimat.

Ezek a gondolatok jöttek föl bennem az elvárás témájával kapcsolatban, és reménykedem, hogy a tisztelt Olvasót nem ijesztettem meg, nem rémítettem meg, hanem inkább valami reményt adtam.

Hiszen nekem is reménykednem kell, hogy teljesülnek a jövőbeni vágyaim (mert még nekem is vannak 😊), mint például az, hogy minél több embert megértsek, így kevesebb legyen az elvárásom másokkal szemben, és talán tőlem is kevesebbet várjanak majd el.

Ezt kívánom kedves Mindnyájuknak sok szeretettel!

Márta

Mit várhatnak el tőlem?

Nemrégiben az egyik online börtöntalálkozó az Elvárások címet viselte. „Mit vársz el magadtól és másoktól? Mit a levelezőtársadtól? Lehetnek-e egymás felé elvárásaink? Mi történik, ha nem teljesülnek az elvárásaink?” – Ilyen és ezekhez hasonló kérdésekről beszélgettünk fogvatartott barátainkkal.

Amikor évekkkel ezelőtt belevágtam a börtönlevelezésbe, nem fogalmaztam meg elvárásokat sem magammal, sem leendő levelezőtársammal szemben. Azt tudtam, hogy a kitartásommal nem lesz probléma, ahogy az odafordulás sem fog nehezemre esni (ezek ugye a Mécses által megfogalmazott elvárások egy önkéntes levelezővel szemben). Ami leendő levelezőtársamat illette, tudtam, hogy a sorban következő „jelöltet” fogom kapni. Nem volt kérdés, hogy ez így van rendjén, legyen akárhány éves, akármilyen büncselekménnyel és ítélettel. Eltelt aztán pár év, a levelek jöttek-mentek, a levelezőtársam pedig szabadult. Akkor szembesültem vele, hogy bizonyos dolgokat nem egészen a valóságnak megfelelően írt le a leveleiben (jobban mondván inkább elhallgatott ezt-azt ...). Ez főleg azért okozott nehézséget, mert segíteni szerettem volna neki a szabad életben való elindulásban, ami ugyebár megfelelő infók hiányában rendkívül döcögős volt.

Rákérdeztem, miért nem volt teljesen őszinte – ahogy a leveleiben megígérte, hogy az lesz -, mire így felelt: „Tudod, mi elítéltek azt írjuk nektek, amit hallani akartok” Micsoda??? Miből gondolta, hogy én bármit is hallani akarok tőle?

Összezavarodtam, ám mindjárt el is kezdtem gondolkodni. Ő bizonyára azt hitte, hogy ha teljesen „magát adja”, én csalódott leszek, mert hát miért is levelezne egy tanult nő egy olyan bűnözővel, aki eddigi életében – finoman szólva – nem sok dicséretes dolgot tudott felmutatni? Vagyis attól tartott, hogy ha mindent leír a maga nyers valóságában, én elfordulhatok tőle. Nem tudhatta, hogy nem tettem volna... (Most már tudja, hisz azóta sem fordultam el tőle, pedig már jó ideje a szabad világban van.)

Ha a saját életemre tekintek, eszembe jut, hogy fiatalkoromban én is nagyon meg akartam felelni mások – valós, vagy csak általam annak vélt – elvárásainak: ha például azt mondta a fiúm, hogy túl

kerek az arcom és fogyhatnék egy kicsit, mindjárt lázas fogyókúrába kezdtem, ahelyett, hogy elfogadtam volna magamat úgy, ahogy vagyok (mert hogy max. 2-3 kiló plusz volt rajtam). Olyan is volt, hogy én gondoltam, hogy a párom bizonyára azt várja tőlem, hogy minden nap két-háromfogásos ebéddel és vacsorával várjam, ezért nonstop a konyhában szorgoskodtam. Amikor aztán nehezményezte, hogy a sok házimunka mellett nincs időm elmenni vele ide-oda, kiderült, hogy nem is olyan fontos neki a meleg házi kaja, az is elég jó, ha befizet valahova, csak legyünk több időt együtt.

Amikor gyermekem született, megfogadtam, hogy úgy fogom szeretni, ahogyan van. (Engem inkább azért szerettek, mert jó jegyeket szereztem és eredményesen szerepeltem itt-ott ...). Ne az én elvárásaim irányítsák a kis életét, hanem kísérjem szeretettel, legyek mellette, tanítsam meg arra, amit tudok, mutassak neki lehetőségeket a világból, amelyekből aztán majd választhat. Hibásnak találom azt a manapság gyakori szülői magatartást, amivel a szülők mindenáron olyat akarnak kihozni a gyerekből, ami nekik vagy nem sikerült (pl. diploma, nyelvvizsga), vagy éppen azt, amit ők elértek – mondjuk, hogy szerezzen diplomát, mint ők, vagy vigye tovább a

családi vállalkozást akkor is, ha se tehetsége, se belső indíttatása nincs hozzá. (Szerintem orvos szülőknek is lehet iparos gyereke, miért is ne? „Inkább egy boldog asztalos, mint egy megkeseredett jogász” – ahogy egy idős barátom szokta mondani.)

De térjünk vissza a börtöntalálkozóhoz. Miután nagyjából elmondtam a fentieket, az egyik fogvatartott levelezőnk azzal válaszolt, hogy ő bizony örült volna, ha annak idején a szülei támasztottak volna vele szemben elvárásokat, mert akkor jó eséllyel nem

jutott volna olyan mélyre, hogy aztán itt, a börtönben kössön ki – egy életre. Na igen, az érem másik oldala... Való igaz, hogy az elvárások teljes hiánya sem szerencsés, én mégis azt gondolom,

hogy az ő esetében sem feltétlenül konkrét elvárásokra, hanem törődő, óvó, kísérő szeretetre, a „megmutatom neked azt, amit én tudok a világról”-típusú szülői gondoskodásra lett volna szükség ahhoz, hogy egy tisztességes úton induljon el. Azon, ami az ő útja, amit ő választ, amiben önmaga lehet. Amit szeret és amiből meg is tud élni. És ha ugyanezt adja tovább az ő gyerekeinek, akkor nagy baj már nem lehet.

Szeretettel:

Kati

Szilász, emlékszel?

Szilász... emlékszel arra az éjszakára? A föld hideg volt, a cella nedves, a testünkön még ott égett a korbács nyoma. A katonák nevetése odakint elhalt, és a sötétség beborított mindent.

Nem volt ott senki, csak mi ketten — te és én, meg a fájdalom. De valahol a fájdalom mögött ott volt Ő is — a mi Urunk. Nem szólt, csak jelen volt. Mint csendes szél a zárt falak között.

Te rám néztél, Szilász, s a szememben láttam a kérdést:

„Mit tegyünk most?” És én halkán feleltem: „Dicsérjük az Urat.” Talán örütségnek tűnt. Bilincs volt a kezünkön, vér a ruhánkon, és mégis énekelni kezdtünk. A hangunk remegett, de a szívünk nem. A cella visszhangzott, és valahogy a sötétség is figyelni kezdett.

Emlékszel, Szilász, hogyan kezdődött? Te halkán dúdoltad:

„Dicsőség az Istennek...” Én csatlakoztam, s a hangunk összefonódott. És ott, a föld mélyén, az énekünk felemelkedett a mennybe. És akkor — történt valami. A föld

megremegett, a falak megnyíltak, a láncok lehulltak a kezünkről. De a legnagyobb csoda nem az volt, hogy a vas eltört — hanem hogy a félelem is megszűnt.

Ott állt a börtönőr, remegve, kétségbeesve, és mikor kardjáért nyúlt, te és én egyszerre kiáltottunk: „Ne tégy kárt magadban! Itt vagyunk!” A férfi térdre esett, a

könnyei a porba hulltak, és azt kérdezte: „Mit kell tennem, hogy üdvözüljek?” És mi együtt feleltünk neki: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz te és a te házaid népe.” És az éjszaka, amely a szenvedés éjszakája volt, az öröm hajnalává lett. Mert ott, a börtön falai között, nemcsak a bilincsek törték le, hanem egy ember szíve is felszabadult. És tudod, Szilász... ha egyszer újra jön a sötétség, én akkor is énekelni fogok. Mert

megtanultam veled együtt: a láncok között is lehet dicsérni az Urat. „Dicsőség Néked, Uram, ki bilincseimet lehullattad, s a sötétből világosságot hívtál. A falak remegnek, de a Te békéd állva marad. A testem rab, de a lelkem szabad!”

Kiss Sándor (Zakeus)

Foglyok Jubileuma

A Mécses Szeretetszolgálat szentévi zarándoklata Rómába

2025. december 13-15

A Mécses Szeretetszolgálat börtönmissziói Rómába zarándokoltak a Szentév alkalmából meghirdetett Foglyok Jubileumára. A Mécses több mint három évtizedes börtönpasztorációs műltra visszatekintő szolgálata a társadalom talán legkivetettebb, leginkább peremre szorult tagjait, a magukra maradt fogvatartottakat karolja fel, és őket képviselte az öröm vasárnapján tartott ünnepen is. Misszióaink beszámolóját fogadják szeretettel:

December 13-án hajnalban indultunk a Ferihegyi repülőtérrel Rómába. Már a felszállás nagy izgalmat okozott, mert többen közülünk még sohasem ültek repülőgépen. A Mécses Szeretetszolgálat zarándokcsapatában voltak egyetemista és nyugdíjas önkéntesek, Mécses levelezők és Börtöncursillosok is, de leghitelesebben mégis börtönviselt misszióunk, volt fogvatartottként képviselte a magyar elítélteket.

A Csillagbörtön kápolnájában pedig izgatottan várakoztak a jelenleg is fogvatartott testvéreink a képernyő előtt. Arra készültünk, hogy virtuálisan elvisszük őket is magunkkal a Foglyok Jubileumára,

és együtt imádkozunk, zarándokolunk velük természetesen a Bv. engedélyével és a börtönlelkészek koordinálásával. A közvetítés már útközben megkezdődött. Miközben a zarándokok a busz ablakán, a fogvatartottak pedig a kameránkon keresztül nézték együtt a tájat, a börtönkápolnában a várakozásról beszélgettek az elítéltek a szintén online becsatlakozó otthon maradt misszióainkkal. Beer Miklós nyugalmazott püspök atya is bekapcsolódott a virtuális találkozóba.

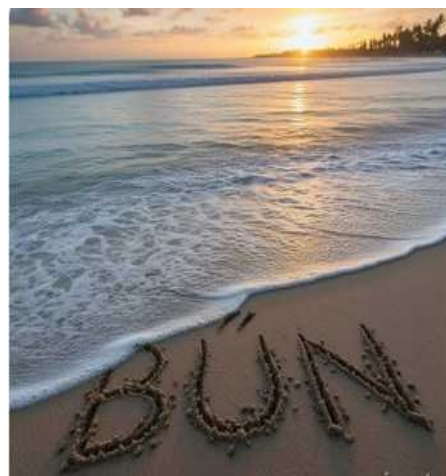
Megérkezve Vatikánba, csatlakoztunk a zarándokok seregéhez, és fiatal társunk fordításának hála, magyarul mondtuk végig a szentévi zarándoklat imádságait, és léptünk át a Szentkapun a Szent Péter Bazilikába.

Megrendítő volt számunkra is az élmény, ahogy az online térben elrepíthettük fogvatartott levelezőtársainkat Rómába, akik le sem vették szemüket a képernyőről a közel 4 órás közvetítésünk alatt. Ahogy a Mécses szlogenje is mondja, valóban egy virtuális ablakot tudtunk nyitni a börtön falára. Egy tablet segítségével varázsoltuk a Szent Péter teret a Szent Jobb Lator börtönkápolnába kivetítőjére a Csillagbörtönbe.

A találkozó végén Miklós püspök atya a kis Jézus sokféle arcáról beszélt a fogvatartottaknak, ahogy mindannyiunkra egyedi szeretettel tekint, épp ekkor értünk el a 100 Betlehem kiállításához, ahol a legkülönbözőbb nemzetek a

legváltozatosabb művészi eszközökkel jelenítették meg a születéstörténetet.

Zarándokutunk ezután a fogvatartottak nélkül folytatódott három napon keresztül. Vasárnap részt vettünk a foglyokért mondott pápai szentmisén, ahol megtapasztaltuk az ezrek ajkán ezer nyelven mondott ima erejét, ami ez alkalommal a fogvatartottakért szólt. Megrendülten látogattunk el Ferenc pápa sírjához is, akinek hatására sokunk indult el a börtönmisszió útján. Megnéztük Róma legjelentősebb látnivalóit, voltunk többek között a Szent Egyed közösség templomában, a Kapucinusok csontkápolnájában, és megnéztük a börtönt, ahol Szent Péter és Szent Pál is raboskodott. Utunk lezárásaként megmutattuk a ten-

gert (több mint egy évtizedes börtönbüntetés után) szabadult társunknak, aki a BÜN szó betűit rajzolta a homokba, és együtt néztük, ahogy a tengervíz a megbocsátás jelképeként elmossa azt.

Küldetésünkben és közösségünkben megerősödvé, életre szóló élményekkel térhettünk haza. Hálás köszönetet mondunk a Miniszterelnökség támogatásáért, amit a 72 Tanítvány mozgalom jóvoltából kaptunk.

Gabi

Levelezés és elvárások

A Mécses Szeretetszolgálathoz csatlakozva eleinte nagyon furcsa volt számomra olyasvalakivel levelezni, akit nem ismerek személyesen. Kezdetben csak annyi elvárásom volt, hogy adjuk meg egymásnak a tiszteletet. Aztán ehhez hozzájött még egymás elfogadása, és a Mécses szabályainak betartása, miszerint a levelezés célja a lelki segítség, nem pedig az anyagi támogatás, és nem is a párkeresés.

Ahogy megindult a levelezés és egyre többet írtunk magunkról, egyre jobban megismertük a másikat. Egy idő után már olyasmiket is megosztottunk egymással, amit nem mondunk el bárkinek. Így fokozatosan mélyült, és a barátság irányába haladt a kapcsolatunk. Érdekel a levelezőtársam sorsa, a mindennapjai, a tervei, az álmái, az örömei és a bánatai. Majd a szabadulása után is szeretném tudni, hogyan alakul az élete, és reménykedem a szebb jövőjében. Persze nekem is jól esik, ha a levelezőtársam érdeklődik a hogylétem felől, és a mindennapjaimról.

A levelezés kapcsán sokat gondolkodtam azon, mi vezethet olyan cselekedetekhez, aminek börtönbüntetés a vége? A nehéz sors? A rossz életkörülmények? A rossz példa? A barátok vagy ismerősök, akik rossz útra visznek esetleg már fiatalon is? Az öntörvényűség? A büszkeség? A lobbanékonyság? A meggondolatlanosság? A figyelmetlenség? A rosszindulat? Az irigység? Vagy még ki tudja mennyi minden. A tudományos kutatások szerint külső

tulajdonságaink nagy részét a szüleinktől örököljük a génjeinken keresztül, így ezek már a születésünkkel megvannak. Sőt a belső tulajdonságaink, személyiségjegyeink egy részét is megörököljük. A többi jellemzőnk az életünk során alakul ki főként a környezeti hatások, a tanulás és a tapasztalataink révén, ezért azokra a családunk, az iskola, az életkörülményeink, és minden minket ért dolog hatással van. De ettől még felelősek vagyunk a tetteinkért!

A lelkiismeret, mint belső hang talán mindannyiunkban megszólal, ha rosszat készülünk tenni, vagy ha rosszat teszünk, nem kell ahhoz vallásosnak lenni. Igaz, ez a halk hang, vagy röpké gondolat elkerülheti a figyelmünket, főleg, ha gyorsan peregnek az események. De el is nyomhatjuk a lelkiismeretünk szavát, hogy ne akadályozzon minket. Ez a belső hang maga a Szentlélek szava, megnyilatkozása lehet, aki nagyon szeretne minket megóvni, a jó úton tartani, vagy oda terelni. De miért is? Mert a mennyei Atya szeretett gyermekei vagyunk, akiket hazavár megbocsátással és nagy-nagy szeretettel, mint a tékozló fiút az apja. De Istennek is vannak elvárásai, amiket elsősorban Jézus Krisztus által tudatott velünk: „*Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez a legnagyobb, az első parancs. A második hasonló hozzá: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat.*” (Máté 22,37-39). „*Ezért, ha el akarsz jutni az örök életre, tartsd meg a parancsokat.*” „*Ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, hamisan ne tanúskodjál, apádat és anyádat tiszteld, felebarátodat pedig szeresd úgy, mint saját magadat.*” (Máté 19,17-19), és „*bocsássatok meg, ha nehezteltek valakire, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa bűneiteket.*” (Márk 11,25). „*Beteljesedett az idő, és már közel van az Isten országa.*

Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.” (Márk 1,15).

Ezek az evangéliumi részek önmagukért beszélnek. Isten elvárásainak, parancsainak a teljesítése már itt a földön is jobbá, békésebbé és boldogabbá teszi az életünket, és közben még az örök boldog életre is vezet!

De sajnós nem csak a Szentlélek szól hozzánk, hanem a Gonosz is, aki a vesztünket akarja, aki meg akarja szerezni a lelkünket, aki el akar távolítani Istentől. Néha nehéz felismerni, hogy kitől jönnek a bennünk felbukkanó gondolatok. De ez könnyebb, ha a Szentháromságos Istent befogadjuk az életünkbe. Kereszttségünk és Jézus Krisztus bűneink megváltására vállalt kereszthalála és feltámadása hatalmat ad nekünk a Gonosz legyőzésére! Csak ki kell mondanunk: Jézus nevében ellene mondok a Gonosz kísértéseinek! Jézus nevében ellene mondok a rossz szellemi hatások, a hitetlenség, a hazugság, a rosszindulat, a haragtartás, a nagyravágás, a reményvesztettség, a lehangoltság lelkének!

Mindannyiunknak győzelmet és örök boldog életet kívánok!

Szeretettel: **Edit**

Egy pillangó útja ?

Itt állok az új esztendő küszöbén, a hideg téli éjjelen, az elmúlt időszak örömeivel és bánatával együtt. Felnézek a fénylő csillagokra, és egy kérdés motoszkál bennem, amely végigsuhan a gondolataimon keresztül: Ha újra lehetne kezdeni az elmúlt évet, vajon mi lenne az, amit másképpen tennék vagy éppen nem tennék?

Bizony vannak dolgok, amelyeket nem könyvelhetek el sikertörténetként az elmúlt évben, annak ellenére sem, hogy Isten segítő társat is adott mellém a férjem személyében.

Hat éve, hogy a Mécses Szereztetszolgálathoz vezetett az Úr bennünket, melyben úgy érzem a mai napig is szívvel-lélekkel tevékenykedünk. Ám ennek ellenére mégis vannak olyan helyzetek, amelyek nagy csalódást okoztak számomra, számunkra az elmúlt évben.

Ilyen esetben felmerül a kérdés, mi az, amit másképpen kellett volna tenni, mit rontottunk esetleg el?

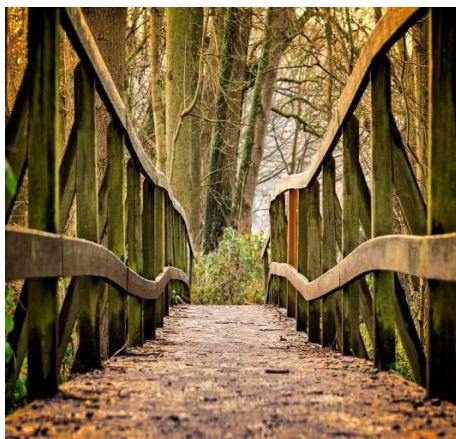
Egy jól működő kapcsolathoz szükség van ösztinteségre mindenkiről, amely az egymás iránt érzett bizalom alapja még a levelezésben is. Ennek hiányában jöhet a csalódás, a szomorúság.

Pár évvel ezelőtt vette kezdetét a levelezési kapcsolatunk. Ő egy sok napfényben fürdő börtönben raboskodott, ott töltötte hosszú ítéletét. Amikor bekapcsolódtunk az életébe, már „csak” két éve volt hátra a szabadulásig. Mivel egy személyes börtönlátogatás alkalmával ismerkedtünk meg egymással, könnyebb dolgunk volt, hiszen a levélhez egyből arcot is kaptunk.

A levelezéseinket követte az – akkor még – Skype-on történő beszélgetés, amit később Teams-re változtattak. Ezzel együtt kibővültek a lehetőségeink, a személyes Mécses találkozókra is. Akkoriban még engedélyezett volt a többszöri csomagküldés, így amiben tudtunk segíteni neki az előtte álló

évek könnyebbé tételéhez. Tervezgettük a szabadulását és a kinti életében való támogatását. Reménykedtünk, hogy majd a kinti életében is lesznek személyes találkozások, nem csak háromhavonta, ahogyan erre a börtönben lehetőség adódott, hanem jóval gyakrabban is, hiszen megszerettük.

Arra gondoltunk, hogy ismerünk egy gyümölcsfákkal beültetett kertet, ahol ha úgy hozta volna a szükség, a rajta levő kis házikó ideiglenesen otthont nyújthatott volna számára. A fenti sorokat olvasva, hamar rá lehet jönni, hogy ebből semmi sem valósult meg, hiszen minden feltételes módban, múlt időben íródott. Mert a megbeszélte terveink egyikéről a másikra sajnos a semmibe veszték.

A szabadulása előtti napokban egy órás online beszélőnk lett volna, ám egy üzenetet kaptunk a nevelő által, hogy ne várjuk, mert másképpen alakultak a dolgok, más fogja várni. Azt gondoltuk ez valami tévedés lehet, hiszen az elmúlt időszak csak arról szólt, hogyan lesz a szabadulása után, és ebben az elképzelésben mi is helyet kaptunk.

Természetesen átfutott rajtunk, ennek örülni kellene, mert van más is, akinek fontos, méghozzá a családjából, barátai közül is szeretetet kap, ám féltés is felmerült bennünk, nehogy azok keressék, akik miatt bajba került. Furcsa

vegyes érzés volt bennünk. Hiszen mindig arra kért, hogy majd legyen ott, amikor szabadul.

A naptár szerint már ősz volt, ám úgy tűnt, mintha a nyár tudomást sem vett volna róla, hogy át kell engednie a helyét az őt követő évszaknak. Így kellemesen telt az idő a ragyogó napsütésben.

Szabadulása napjának reggelén izgatottan ébredtünk, és imádkoztunk érte, ha nem is mehettünk elé, ha nem is akarja tartani velünk a kapcsolatot, legyen nagyon boldog, amint kilép a kapun, és szerettei körében találja magát. Persze, hogy a szomorúság is bennünk volt, mert rájöttünk, legjobb lesz őt elereszteni, a közös tervet pedig egy folyó mélyébe dobni.

Ilyenkor felmerül a kérdés, mi az, amit másképpen kellett volna tenni vagy nem tenni a levelezésünk alatt, egyáltalán lehet ilyen esetben tenni valamit?

Amikor látunk egy pillangót, gyönyörködünk benne és csodáljuk a szépségét, ahogyan röpköd körülöttünk, és bele se gondolunk, milyen nehéz körülményekből szabadult, milyen szorítást kellett leküzdenie. Am pont ettől lesz szép, a küzdelemtől. Mi ebben akartunk segíteni, ott akartunk lenni a küzdelme folyamán és annak kiteljesedésében, hogy lássuk a kiszabadult pillangót.

Életünk folyamán, mi is átme gyünk az átalakulás nehéz időszakán, amelyet nem tudunk, és nem is lehet kihagyni. Ezek az időszakok formálnak és alakítanak bennünket, hogy ne maradjunk a bezárt burkunkban, hanem pillangókká válhassunk, amelyekre csodálattal lehet tekinteni.

Nehéz szolgálat néha a levelezés, amikor a kapcsolat megszakad, és nem ismerhetjük tovább a mi szeretett pillangónk útját.

Mégis azt kívánjuk: repülj, szárnyalj szabadon!

Szeretettel: Éva

Ki vagyok én?

51 éves vagyok, de az elvárás szó és én még nem igazán találkoztunk egymással, mígnem pár évvel ezelőtt sok mindenre döbentem rá. A mi szüleink nem igazán lelkiiztek azon, jól csinálták-e a gyermeknevelést, nem is kérdeztek minket soha erről. A kötelesség és az elvárás fogalmát jó sokáig kevertem. Olyannyira, hogy azt tartottam szem előtt, mi az én feladatom, és igyekeztem annak kisebb-nagyobb mértékben megfelelni.

De az elvárás az más. Vannak reális elvárások, és vannak olyanok is, amik hosszútávon akár meg is betegíthetik az embert. Reális elvárásnak gondolom azt, ami nem terhel túl, ami életszerű, valóságos, megvalósítható, józan és racionális. Ezek sokszor ki nem mondott kérések a másik felé. Egy csecsemőtől nem várjuk el, hogy tisztába rakja magát, viszont amikor 4-5 éves lesz, már apróbb rendrakást igen.

De azt hiszem, nincs ember a földön, aki ne érezte volna a bőrén, milyen az, amikor olyan elvárásokkal állítják szembe, amik torokszorító érzést váltanak ki belőle. Miért? Mert belül érezzük, hogy ez valami olyan dolog, ami túlmutat rajtunk, ami nem mi vagyunk, ami túllépi a határainkat.

Én magam is terheltem embereket ilyen elvárásokkal és mások is engem. Természetesen nincs korhoz kötve, hogy ki, mikor ismeri fel, és mikor mer szembenézni a saját, illetve mások által támasztott követelésekkel. Mert amikor ez az érzés eluralkodik az emberen, és ennek meg akar felelni, az olyan, mintha követelnének tőled valamit, ami nem a te tulajdonod.

13 évvel ezelőtt a langyos kereszténységemet elkérte tőlem Jézus, és kicserélte arra a lángoló szívre, amit az emmauszi úton is megkaptak azok az emberek, akik csüggedtek és elkeseredettek voltak. Kb. én is ebben az állapotban lehettem, halvány fogalmam sem volt, ki is vagyok én valójában, és hogy ki és mit vár el tőlem. De bemutatkozott nekem ez az Istenember, és azt mondta: „Gyere velem, és én helyreteszem benned a dolgokat!”

Csendes imaóráimban, amikor én nem szóltam, csak jelen voltam, Ő mutatta az elakadásaimat, és segített szépen meglátnom, milyen hamis elvárásokat támasztottam Isten, az emberek és saját magam felé is. Illetve azt is megláttam, mások milyen hamis bűntudatot, kisebbségi érzést és önvádat indítottak el bennem, persze nem rossz szándékkal. Mert a hamis elvárás már csak ilyen, mint az ikreket szülő anyja, megteremti bennünk a hamis érzelmeket. Volt pár olyan ember az életemben, akinek a jelenlétében olyan voltam, mint Pinokkió, a fabábu. Ők rángatták rajtam a madzagot. Elvártak dolgokat, én pedig tettem, amit kértek vagy követeltek. Természetesen, ha valaki uralkodik rajtad, attól félsz és még jobban meg akarsz neki felelni.

„Ezt ne tedd, ez nem való hozzád!” „Te nem ilyen vagy. Viselkedj másképp!” „Te ehhez nem vagy méltó.” „Ne énekeljess magadban!” „Ezt mindenki tudja, csak te nem?” „Ennyi idő alatt már meg kellett volna értened!” „Jó lenne, ha elkezdenél hasonlítani a bátyádra. Tanulhatnál tőle!” „Töröld le azt a szájfényt a szádrol, Isten nem szereti a kimaszkírozott nőket!” „Apád se jár templomba, neked sincs ott helyed!” – mondta a keresztény keresztanyám. Nem is mertem a jelenlétében még nevetni sem.

Lehetne még folytatni a sort, és ezt nem azért írom le, mert én szégyen... Hiszen mindenki kapott ehhez hasonló mondatokat. Mégis

beleégnek a tudatunkba, és amikor valahol kudarcot vallunk, visszaköszönek!

De ebből lehet gyógyulni, és kell is! Nem az a szabadság, amikor azt csinálod, amit akarsz. Hanem az a szabadságom forrása, hogy Isten egyedít és különlegesen alkotott a te és az én személyemben is. Hogy nem kell olyannak lennem, mint másnak, nem kell hasonlítanom senkire. Egyediek vagyunk és megismételhetetlenek. A Szentlélek a kreativitás lelke, nem teremt két egyformát. Most már tudom, hogy ki vagyok. Hogy szerethető vagyok. Hogy hibázhatok, és nem kell emiatt szégyenkeznom.

Egyszer láttam egy mesét. Egy kisvárosról szólt, amit fabábuk laktak. Ezek a fabábuk, vagy ragyogó csillagot aggattak egymásra vagy pedig szürke pontot. Csillagot kaptak azok, akik mindenben ügyesek voltak, mindent jól csináltak. Szürke pontot pedig azok, akik nem voltak annyira tehetségesek és kissé ügyetlenebbnek látszódtak. Éli, aki maga alkotta ezen fabábukat, a saját maga keze munkái voltak, sokszor nézte a kis fabábucskákat a műhelye ablakából, majd megjegyezte, kik ők, hogy eldönthetik, kinek jár csillag, illetve szürke pont? Pancsinelló, a kicsi kis fabábu, tele volt ilyen szürke pontokkal. Emiatt szomorú volt, és elhagyatottnak érezte magát. Szinte minden nap kapott szürke pontot. Egyszer csak találkozott egy nagyon vidám kislánnyal, akit Luciának hívtak. Pancsinelló rácsodálkozott, hogy Lucián sem csillag, sem szürke pont nem volt. Hát ez meg hogy lehet?

kérdezte Pancsinelló érthetetlen hangon. Lucia azt mondta neki, figyelj Pancsinelló, régebben rám is sok jelző rám tapadt, ám amióta feljárok Éli műhelyébe, hallgatom őt, sok időt töltök vele, egyszerűen leperegnek rólam ezek a megkülönböztető jelzések. Gyere, és próbáld ki!

Pancsinelló elment Élihez. Beleült az ölébe, és hallgatta az Ő alkotóját: Éli elmondta, mekkora szeretettel teremtette őt, és hogy milyen büszke rá. És még sok-sok

csodás dolgot mesélt Éli, Pancsinellónak. A kis fabábu a beszélgetés után dudorászva ment haza, és azt vette észre, hogy a szürke pontok fele lepergett a kis mellkasáról, és egészen addig járt Élihez, míg az összes eltűnt!

Valahogy így voltam, vagyok én is. Minél több időt töltök az én Élimmel, Istenemmel, annál inkább nem foglalkoztat, milyennek kellene lennem, mások elvárásai szerint.

Kriszta

Azért jöttem...

A zsinagógában feszült csend honolt, amikor Jézus felállt, és átvette a tekercset. Ámir a hátsó sorban ült, összegörnyedve, mintha attól félne, hogy valaki belát a kabátja alá, egészen a szívéig. Az éjszaka titokban ivott bora még ott égett benne, és a szegény nehezebb volt, mint a fáradtság. Jézus kibontotta a tekercset, és Ézsaiás prófétánál olvasni kezdett. A hangja tiszta volt és nyugodt, mégis olyan erővel szólt, mintha minden mondat egy-egy bilincset keresne, amit leoldhat:

„Az Úr Lelke van rajtam, mert felkent engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek. Elküldött, hogy meggyógyítsam a megtört szívűeket, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak és látást a vakoknak, hogy szabadon bocsássam az

elnyomottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.”

Ámir lélegzete elakadt. A fogoly szó mintha nem is a levegőn keresztül jutott volna el hozzá, hanem egyenesen a lelkében szólalt volna meg. Amikor Jézus összegöngyölte a tekercset, és azt mondta, hogy ma beteljesedett ez az Írás, Ámir szíve megrepedt. Tudta, hogy amit hallott, nem egy régi ígéret volt, hanem jelen idő.

Az előző este még egészen más hangok töltötték meg a házat. Noámi fáradtan kérdezte: „Megint itál?” Ámir dühösen válaszolt: „Ne szólj bele!” Amikor Noámi a gyerekek elé állt, Ámir keze lendült. Nem erőből, hanem keserűségből, mégis elég volt ahhoz, hogy minden elnémuljon. „Meddig bírom ezt még?” – suttogta Noámi, miközben könnyek csorogtak az arcán. „Nem ilyen voltál.” Ámir akkor már a korsót szorította. „Ez vagyok” – mondta, és az éjszaka elnyelte a szavait. Noámi csendben imádkozott, hogy Isten még egyszer nézzen rájuk.

Most azonban, amikor Ámir belépett a házba, nem volt kiabálás. Letette a korsót az asztalra, érintetlenül. Noámi gyanakodva kérdezte: „Mi történt veled?” Ámir hangja remegett. „Ma hallottam Ézsaiást... és egy embert, aki azt mondta, hogy az Írás beteljesedett. Mintha rólam olvasott volna.” Noámi keserűen válaszolt: „És ettől elmúlik, amit tettél?” Ámir letérdelt előtte. „Nem. De többé nem akarok fogoly lenni.”

Hosszú csend következett. Végül Noámi mellé térdelt. „Ha te összetörve állsz fel, én melletted állok.

De csak igazságban.”

Attól a naptól kezdve a ház lassan megváltozott. Nem lett minden könnyű, de lett remény. Ámir megtanulta, hogy ami benne szétszóródott, azt Isten képes összegyűjteni, mint aratáskor a kévéket. Noámi pedig újra az lett mellette, akiben nem félelem, hanem öröm lakik. És amikor visszanéztek, megértették: a nevük nem véletlen volt, mert Isten a széthullott életből összegyűjtött embert formált, és a könnyek helyén újra gyönyörűséget adott.

Kiss Sándor (Zakeus)

Rejtvény és humor

			3		9		8	5	7		6	5		9	1	2	
		5		6			7	1						3		8	9
2	9		5		8		4	3		5	3	1			6		
	4				6	3	2	8		7	8		1		9	6	
					4			9						7		4	
5			1		3			7		3	4	2			7	1	5
7	8	3	2		5	1	9		8	6	7	9			4	3	1
6	1			3			5		1			8				9	
			6							2		4		1			

**Azért iszom, hogy az
asszonyoknak legyen mibe
elrakni a paradicsomot.**

Jót röhögtem...

Sosem gondoltam volna, hogy a bank egy vidám munkahely. Először csak kedvesen mosolyogtak, aztán mikor meghalták mennyi hitelt szeretnék felvenni, kitört a röhögés...

Unja a banánt

Két majom ül a ketrecben. Mindkettő banánt eszik, de az egyik nem hámozza meg, hanem csak úgy eszi. A másik megszólal:

- Te nem hámozzod meg ?
- Minek? Tudom mi van benne.

Nem ők lopnak...

A skót sorra pakolja le a könyveket a polcra egy dobozba. Megkérdezi a felesége:

- Hát te, mit csinálsz?
- Ma este jönnek vendégségbe McDermot-ék.
- Na és? Gondolod, hogy ellopják a könyveket?
- Nem. Felismerik.

Napközis gyerekek beszélgetnek az ebédlőasztalnál:

- Tök jó fej az új apukám!
- Tudom, tavalgy még az én apukám volt!

Túlképzett...

Egy orvosnál csőtörés van, így hát hív egy vízvezeték-szerelőt. A szerelő ki is jön, egy fél óra alatt kicseréli a hibás csőszakaszt, majd benyújtja a számlát 30.000 forintról. Az orvos teljesen elképed:

- Ez hihetetlen! Ennyit én, mint elismert orvos sem keresek!

A szerelő csak mosolyog:
- Tudom, én sem kerestem ennyit, amíg orvos voltam!

Kegyetlen feleség

Múltkor a felségemmel beszélgettünk az öregkorról. Azt mondtam neki:

- Tudod, én nem akarok vegetatív állapotban élni, feködni egy ágyon, egy géptől és egy üveg folyadéktól függve csak létezni. Ha ez megtörténne egyszerűen csak húzd ki a dugót a falból!

Erre felált, kihúzta a TV-t, majd kidobta a sörömet az ablakon...

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1325 Budapest, Pf. 391.

mecsesbp@gmail.com

mecses.vaciegyszazmegye.hu

ISSN 3058-1168 (Nyomtatott)

ISSN 3058-1850 (Online)

Újságunk készítésében fogvatartottak, szabadultak, civil missziósok, papok és lelkészek egyaránt közreműködtek. A fogvatartotti írásokat minden esetben a BVOP kommunikációs főosztály sajtóengedélyével tesszük közzé.